HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אפילו תימא רבי יהודה היא. ממני' דאמני אין נדר לנדבה דלר' יהודה נמי אמני ליה וכי קאמר ר' יהודה טוב נודר ומשלם היינו דאמר בגמ' נדבה אבל בנדר לא אמר: **מ"ש** (ג) **נדר דלא כו' דאמני כה לידי תקלה.** כדלעיל: **לפי שאין הקב"ה מניח תקלה על ידיהן.** (שאין בהן) כלומר שהם מתירלים שלא יעשו שום חטא וכוונ להצית קרבן להתכפר עליהם לפי שאין הקב"ה מניח תקלה על ידיהם מה היו עושין כדי שיתמיידו קרבן שאין מניחין קרבן חטאת שלא על חטא ממש. ענין אמר לפי שאין הקב"ה מניח תקלה על ידיהם שאין בהן לידי שום תקלה ושום חטא שיתמיידו קרבן חטאת: **שלא הרוצה להביא נדבה מביא** [1]**ומניח שלמים וכו'.** אבל חטאת לא אמני בנדבה. ובזירות נמי לא היו מתנדבין שלא יקרבו מוטעים ומתני' דקתני נדר בזיר דמשמע דבשאין נודרין בזירות לאו ר' שמעון היא: **כולן שיטה אחת.** דבשיטה אחת משוו דתניא: **נזיר חוטא הוא.** משום דנדר: **והדין קרא בזיר טמא לציץ.** על שם שטימא את עצמו בשם קאמר קרא אבל חטא חטא על הנפש: **משום דשגה בחטאו הוא.** דעל שם שגגה עצמו בחטאו שנזר עצמו ועוד שטימא נזירותו לכהי כתיב ביה אבל חטא חטא על הנפש והוא הדין נמי לאבל מזירין לחיקרו ולהכי גילה בהאי משום דזה שוגה בחטאו פעמים ותולין הקולקלה במקולקל: **מתני' המומר קומה.** שאמר קומה ככר זה עלי: **תרוץ.** (ד) המומר ככר זה עליך תרוץ או שאמר נזיר זה פזיה הריני נזיר אם אוכל ככר זה או שאמר נזיר הוי כאילו נדר בנזיר: **שבועה.** שלא אוכל ככר זה או שקוקה הרי אלו כינויים לשבועה והוי כאילו נשבע ממש: **נדר נמוסי.** כמו מומחה לשון שבועה[ה]: **גמ' איימר כינויין.** דקתני במתני': **רבי יוחנן אמר לשון אומות הן.** דהכי משמעינן אומות וכי נדרי או משמעינן משמעו בהני לשונות ויש"ל כמו כי אמר בהאי לישנא מיתסר להמורה אמרה כי יהודי[ו] בכל לשון דנדר: **לשון שבדו להן חכמים.** הני לשונות משלו להם חכמים שיהו נודרין בהן: **תקינו חכמים כינויין הלו לימלך קרבן.** נשם. כדאמרינן בעלמא (שבועות ד' כה.): קודם שבא שלמה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה חזוים עד שבא שלמה ותיקן לה חזוים לכתיב חיזן ותיקר תיקן משלים הרבה [קהלת יב] שגזר על השניות כי היכי דלא לפגעו בחיקורא דאוריתא הכי נמי תקינו רבנן כינויין לנדרים דהנודר בהני כינויין כאילו נודר בקרבן עצמו וכן בכינוי לחרם וכגון נמי ושמרתם את משמרתי (ויקרא יח) עשו משמרת למשמרתי כי היכי דלא ליתי למינדר בנדר דאוריתא דאתי למימר נמי קרבן לה' והייטו דתנן (תמורת פ"ג מ"ג) נדרים סיג לפרישות שתיקנו חלו כינויין כדי להפרים החדש מן העבירה: מתני'

אפילו תימא רבי יהודה כי א"ר יהודה בנדבה בנדר לא אמר והקתני טוב מזה ומזה נודר ומקיים תני נודב ומקיים מ"ש נודר דלא דילמא אתי בה לידי תקלה נדבה נמי דילמא אתי (ו) **לידי תקלה רבי יהודה לטעמיה דאמר אדם מביא בבשתו לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושוחטה תינח נדבה דקרבנות נדבה דנזירות מאי איכא למימר רבי יהודה לטעמיה דתניא** [2]**רבי יהודה אומר חסידים הראשונים היו מתאוין להביא קרבן חטאת לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם מה היו עושין עומדין ומתנדבין נזירות למקום כדי שיתחייב קרבן חטאת למקום ר' שמעון אומר לא נדרו בנזיר אלא הרוצה להביא עולה מתנדב ומביא שלמים מתנדב ומביא תודה וארבעה מיני לחמה מתנדב ומביא אבל בנזירות לא התנדבו כדי שלא יקראו חוטאין שנאמר** [1] **וכפר עליו מאשר חטא על הנפש אמר אביי שמעון הצדיק ורבי שמעון ור' אלעזר הקפר** [3] **כולן שיטה אחת הן דנזיר חוטא הוי שמעון הצדיק ורבי שמעון הא דאמרן ורבי אלעזר הקפר ברבי** (ג) [3]**דתניא ר' אלעזר הקפר ברבי אומר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין והלא דברים ק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא והדין קרא בנזיר טמא כתיב משום דשנה בחטא הוא: מתני'** [4]**האומר (לחבירו)** [5]**קונם קונח קונם הרי אלו כינויין לקרבן חרך חרף הרי אלו כינויין לחרם** [2]**נזיק נזיה פזיח הרי אלו כינויין** [3]**שבותה שקוקה נודר במוהי הרי אלו כינויין לשבועה: גמ' איתמר** [6]**כינויין ר' יוחנן אמר** [7]**לשון אומות הן ר"ש בן לקיש אמר לשון שבדו להם חכמים להיות נודר בו וכן הוא אומר** [2] **בחדש אשר בדא מלבו ונטעמא מאי תקינו רבנן כינויין דלא לימא קרבן ולימא קרבן דילמא אמר קרבן לה' ולימא קרבן לה' דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן וקא מפיק שם שמים לבטלה ותניא** [7] **רבי שמעון אומר**

מנין

מתני' המומר קומה. וכ' יהודה דריש להו לקרבי כר' מאיר דטוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר. מיהו בהא פליג עליה דר' מאיר דלרבי מאיר קרא דנקט נודר הוא דאתי לנודב ולדידיה דוקא נודר מגל נודב טוב מזה ומזה: **רבי יהודה לטעמיה.** דאמר לכשרין מתאוין להביא קרבנות של חובה ומתוך כך הם נודרין נזיר וכיון שלכוונה זו הם עושים מיקרי נדבה:

ד' מיני לחמה. חמץ וג' מינים של מצה חלות רקיקין רבוכין: **כולן כשיטה אחת הן.** מיהו לא אמרו ממש דכר אחד לשמעון הצדיק דוקא נזיר טמא הוא שנקרא חוטא ולאו משום דמצער עצמו אלא משום דמתחרט ואילו לר' שמעון ולר' אלעזר הקפר אפילו נזיר טהור נקרא חוטא מיהו כולן שוין לחיכא חטא בנזירות: **והדין קרא בזיר טמא לציץ.** לר' שמעון ולרבי אלעזר הקפר פרין דאילו לשמעון הצדיק לא קשיא מידי דאיהו קאמר דוקא נזיר טמא נקרא חוטא: **משום דשגה בחטאו.** שציער עצמו וטימא. ויתורא דעל הנפש קא דריש לאי מחטא עוונותיה גלחוד קאמר הוה ליה למיכתב מאשר חטא ומו לא על הנפש ל"ל: **מתני' הרי עלי כנויין לחרם.** וכגליל אפילו בשאם אסור אסור דמשמע מרמי גמוה כאי שאין מכירין בחרמי כהניס וביהודה דוקא במפרש חרם של בדק הבית וכלאיתא לקמן בפ' ואלו מותרין (דף יח.): **נדר במוהי הרי עלי כנויין לשבועה.** במוהי כגוי למשה בשבועת משה כדכתיב (שמות ג) ויואל משה ובכי ליתא בירושלמי[ו]. והאי דקאמר נדר במוהי ולא קאמר שבועה שקוקה במוהי אפרש בגמ'[ח] בפ"ד: **גמ' לשון אומות הם.** דקרו קרבן בהני לישני: **שבדו להם חכמים.** שחדשו מלשם: **דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן.** ומש"ה תקנו קונם כי היכי דלימא קונם נלחוד דילמא אמר קרבן אמר לשם כליעזר דקרא. ובחרמים נמי אע"ג דביהודה לא שגי ליה בחרם כלחוד שאחם חרמים ביהודה אינם לבדק הבית מיהו אם אמר חרם הוה אמר לשם דכתיב אבל כי אמר חרך חרף הרי אלו לשון שבדו להם חכמים להיות נודר בו וכן הוא אומר [2] בחדש אשר בדא מלבו ונטעמא מאי תקינו רבנן כינויין דלא לימא קרבן ולימא קרבן דילמא אמר קרבן לה' ולימא קרבן לה' דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן וקא מפיק שם שמים לבטלה ותניא [7] רבי שמעון אומר

וז"ס

מגן א מיי' פ"ו מהל' נדרים הל' טז סמג לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי' רז:

מד ב מיי' פ"ו מהל' נזירות הל' ח סמג עשין קכו:

מה ג מיי' פ"ג מהל' שבועות הל' ה סמג לאוין רמג טוש"ע יו"ד סי' רלו סעי' י:

מו ד מיי' פ"ג מהל' שבועות הל' ה ופ"ו מהל' נדרים הל' טו ופ"ק מהל' מזיקין הל"ח סמג סה טוש"ע יו"ד סי' רז וסי' רלו סעי' י:

מוסף רש"י

אדם מביא כבשתו לעזרה. לפתח העזרה, שאין מניחין מולן לעזרה, ומקדישה ושוחט כך מכניסה ושוחטה מיד (ראמ"ה בשמו). **וכפר עליו.** נמיד כתיב, **מאשר חטא על הנפש.** משמע שחטא בנפש אדם (ב"ק צא:). לשון אומות הן. והתורה אפקיה כל לשון (שם).

פי' הרא"ש (המשך)

נדר דקאי בנדרים ומשום דבמוהי ליכא למימר דמשמע שבועה ה"נ דלא לימא קרבן ולימא קרבן לה' דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן. ומאי טעמא שייך בכולהו [כמו] בנדרים כדאמר הש"ס בנזיר לא ליימא קרבן לה' הניחא נזיר דכתיב ביה לה' דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן (כמדבר ו) ומהם לא ליימא קרבן לה' מהם דכתיב ביה יחטא ויחל (ויקרא ה) וכן שבועה דכתיב שבועת ה' תהיה וגו' (שמות כג) ומשום דעיקר מכילתין בנדרים נקט לפרושי הכי בנדרים דוקא:

תוספות

ואבע"א כי קאמר ר' יהודה בנדר אבל בנדבה לא קאמר: **נדבה נמי אתי לידי תקלה.** ומאני ר"י לעיל ס"ג לעשרים ס"ג לשניי כלעיל אלא ניחא ליה לאתויי כרבי יהודה גופיה וכן בסמוך [גבי] נזירות מייתי מר' יהודה דמקדיש הכי[שומים וכו' מהאי טעמא אע"ג דהוה מצי לאשויי כלעיל: רבי יהודה אומר אדם מביא בבשתו בעזרה. ופס' מאחר ולא[יצא] קמץ דאקמיץ פלוגתייהו בנדר ואפי' בנדר אחר כי ר' יהודה הא דקתני הכא אדם מביא בבשתו וכו' אלמא מיית רבי יהודה לתקלה ואפי' בנדבה לא אתי אלא בנדר דמיתסר להקדש וי"ל דלהכי למיתסר עלה טובא קמ"ל ואפ"ה אמר לה' ולא אמר קרבן כי יהודה אמר טוב מזה ומזה ס"מ דלענין לאסורו אלא טובא קמ"ל הך בריית' ולא משום לאסורו קאמר ואפילו לאתויי כ"מ טוב מזה ומזה לענין לאסורו אלא קאמר כי"מ ג"כ יהודה נמי אמר מה ליצפ' טוב מזה ומזה ולעולם לענין עלה טובא קמ"ל ולא לענין לאסור קמ"ל והשתא מסיק ליצפ' בתרא דנדרים אתי כר"ש אפי' לר' יהודה וכן לליצפ' קמא אפי' לר"מ בנדבה: **אדם מביא בבשתו.** מדנקט לשון נקיבה אלמא בנשלמים מיירי ודימה ממי' מקלה שייך בשלמים והלה אין מעילה בשלמים וי"ל דנהי למעילה ליכא איסור לאוריית' מיהא איכא בר"ש (לקמן דף פח.) בשופר של שלמים לא יתקע ולא תקע לא ילפ' משום לאסורו אסור בר' יהודה נמי מה ליצפ' טוב מזה ומזה אלא שוין ר"ש למיירי בנזיר טמא כדאמר לעיל ור' אלעזר הקפר מיירי בטהור וי"ל דאפ"ג לא קאמר דבר אחד אלא שיטה ע' דטהור ס"ל דמיר מוטל עפי מרכזן דיליהו וכפ"ג אמרי' בסמוך בפסוקים [דף פח:]: **חרך חרף וכו'.** אין לפרש משום דלעולם אלו ניתן קלא אחד לשון אחד כגון חומות ניתנו דוקא [אבל] למ"ד לשון שבדו חכמים [לא] למ"ד נתני נמי אחד לשון חומות ומתמהי מיהת אי נמי שהם נתנו ליין ובטומאתם: בולן **שיטה אחת הן.** לאו דוקא שהכי שמעון הצדיק אין לנהוג בטעמא מיהו אלא מפני שמתחרטין וכ"ג אינה גמליאל [דף פו: ושם] כולהו סבירא להו כמאן קונם קונן גמור הוי ליה כקונם ולא כנדר ואע"פ שקראו נדר לשון נדר גמור הוא לשון שבדו חכמים [לא] לשאינו שייך אלא בשבועה ולא בנדר ולא בקונם ולא בנזיר ולא בחרם ולא בנדבה ולא בקרבן ולא בכלום אלא בשבועה ולא בכינויין אחרים ולא בכינוי שבועה ולא בכינוי נדר אלא בכינוי שבועה ולא בכינוי נדר אלא בכינוי שבועה ולא בכינוי נדר אל